

אגדת ישראל

נוֹא וְאָשַׁק לְךָ בְּנֵי הָאָדָם,
עִם יֶרֶק שָׂדוֹת וְשָׁמַיִם שֶׁל אֹר.
מִזְבֵּךְ לֹא רוֹחֵץ עוֹד מִחֶלְאָה וְדָם,
אֶךְ לִבְךָ מִפְּרִכָּס מִזְבֵּךְ וְטָהוֹר.

נוֹא וְאֶנִּיף אוֹתְךָ מִטָּה וְרוֹם,
וְלֹא אֲרַבֵּעַ הַרוּחוֹת לְדַתְךָ אֲבִישׁ.
נִבְטוּ שִׁבְלִים בְּמִרְחָב, וְיֵשׁ יוֹם,
וְהַיָּדָד הַקּוֹצְרִים מִלְּבָבְךָ יִנָּסֵר...

וְהַנְּשִׂים חָלַף הַלֵּךְ לוֹ.
הַעֲנָנִים הִתְפָּזְרוּ וְאֵינָם,
הַשָּׂדוֹת מוֹרִיקִים וּמִשְׁגֵּשִׁים.

עֵ
נָה רוֹדֵי וְאָמַר לִי:
קוּמִי לָהּ רַעֲיָתִי וּלְבִי לָהּ.
כִּי הֵינָה הִסְתָּיו עֶבֶר
וְהַנְּשִׂים חָלַף הַלֵּךְ לוֹ;
הַנְּיָצָנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ
עֵרַת הַזְּמִיד הִנְיָע
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בָּאָרֶץ:
וְהַתְּאֵנָה תִּנְטֶה פְּנֵיהָ
וְהַגִּפְנִים סִמְדָר נָתְנוּ רִיחַ.

על הקרובה אשר לא תמה,
על שפיע, זה נאה פיוס רעה
שדוֹתֵינוּ הוּ עוֹד לֹא הִיחַ

על אהבה אשר הניבה
פל שדה עמל רמוס, פל עץ חרויך -
על אמן ששגשג: פרוה! פרוה!

הוי לבלבי, ארצי, ואביבוי:
אל ישבתי לעד! פרב אבלי,
פסלים שאי פרוה! פסלים שלי!

קראת אביב נרון בקול
נכה בתוף, נרבה מחיל,
תשיש נשמת כל חי.
אשר זרע - יגילה, ישיר,
כי בא, קרב מועד קציר,
גמל יבול שדי,
גמל יבול שדי.

לקראת אביב היטיבו רון,
אדם ונזיר, פרים וצאן,
כי בר מלאו שדורת.
לקול חליל רועים עליו
ישמח העדר על הגז,
ישא רגליו ירקוד,
ישא רגליו ירקוד.